

finder Kroner til Udvidelse af Jernbanevæsenet blot i Aarhus, da vil man vistnok ikke finde det forunderligt, at der for Aarhus's Vedkommende kan stilles noget strengere Betingelser end paa andre Steder. Det Samme maa jo gjælde Kjøbenhavn; der er nemlig Grunden paa Gammelholm afstaaet, men forøvrigt paa Betingelse af, at Havnevæsenet selv anviste den, og at Børsens Havnekontor kunde fordres fjernet. Der er jo Forholdenes Natur ganske forskjellig. I Vøgtor har Kommunen ganske vist overladt Toldvæsenet Grunden, men kun for saa lang Tid, som der er Brug for Bygningen; der er altsaa ikke forlangt Noget afstaaet af Kommunen, og der er ovenikjøbet betinget en aarlig Afgift af 20 Kr. Selv i Kjøbenhavn blev en Grund ved Kalvebodstrand overladt i Leie paa 10 Aar, men derefter opsigelig. I Nykøbing paa Mors er Grunden til en ny Toldkammerbygning overladt Toldvæsenet, men dette har til Gjengjæld forpligtet sig til at overdrage den gamle Toldkammerbygning til Havnen i fuldstændig ryddeliggjort og planeret Tilstand, altsaa et ligefremt Mageskifte. I Svendborg har Kommunen ikke stillet nogen Grund til Toldvæsenets Raadighed, men det sydfyenske Jernbaneselskab har paataget sig Sagen; det er altsaa ogsaa der ordnet uden Udgift for Kommunen. I Randers er den ny Toldkammerbygning Grund overladt Toldvæsenet mod, at den gamle Grund blev overladt Kommunen, altsaa ligeledes Mageskifte. I Naakfob har Toldvæsenet efter de meddelte Oplysninger for en forholdsvis høi Leie hidtil maattet leie Lokale og senere kjøbt Grund til en ny Bygning for 1 Kr. pr. Kvadratalen for de første Tusinde og 2½ Kr. pr. Kvadratalen for de næste fem Hundrede Kvadratalen. Der er altsaa gjennemgaende ikke stillet saa strenge Fordringer til vedkommende Kommune, at den ligefrem skulde give Grunden gratis, men der er for Grunden givet Erstatning. Nu kan Udvalget herefter ikke se rettere, end at den Fordring, der fra Ministeriets Side stilles til Kolding Kommune, er strengere end den, der sædvanlig stilles til andre Kommuner i Landet. Det er, som sagt, ikke Udvalgets Ønske, at der skulde ske Noget ligeoverfor Kolding, som ikke sker andetsteds, men det gjælder baade i positiv og negativ Forstand. Altsaa, ligesom der ikke bør gives særlig Begunstigelse for denne Kommune, som kunde være præjudicerende for Fremtiden eller indeholde nogen Uretfærdighed mod andre Kommuner, saaledes bør der heller ikke finde nogen Foranstaltning Sted, som indeholder en Tilsidefattelse eller strengere Behandling af denne Kommune; det er blot denne Kommunes

Vigestilling med andre Kommuner paa dette Omraade, man har søgt at ville hævde. Jeg antager, at naar den høitærede Minister ser Sagen i dens Helhed og tager de Bemærkninger under Overveielse, der ere fremkomne fra Udvalget, og de Oplysninger, som under hele denne Korrespondance ere komne tilveie, vil han indrømme, at de Fordringer, der fra Toldvæsenets Side ere stillede som Betingelse for at skaffe Kolding en efter Ministeriets egen Erklæring — maa man næsten kunne sige — tidsvarende og virkelig hensigtsmæssig Udvikling af dets Toldlokaler og tilveiebringe en virkelig praktisk Ordning af disse Spørgsmaal, have været noget for strenge, og det er Udvalgets Forventning og Haab, at Ministeren gaar ind paa den Betragtningssmaade, som deses af Udvalget, nemlig at imødekomme de Ønsker, der i den Henseende ere blevne stillede fra Kolding Kommunes Side. Det er for ikke at præjudicere denne Sag eller for at opnaa en saadan hensigtsmæssig og billig Ordning af dette Punkt, at man fra Udvalgets Side har foreslaaet at negte den Sum af 5,200 Kr. til den af Regjeringen projekterede Udvidelse af Kolding Jernbanestations Toldlokaler.

Jeg gaar derefter over til at nævne et Par enkelte Steder i Betænkningen, ikke fordi de trænge til nogen særlig vidtløftig Begrundelse, men for dels at henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed derpaa, dels at foranledige Ministeren til at afgive de Forklaringer eller Svar, som han maatte anse det for nødvendigt eller ønskelig at give. Under Nr. 1 i Betænkningen findes en Bemærkning, der gaar ud paa at opfordre Staten som Eier og Bruger af Vandet eller en Del af Vandet ved Arresø til at vise sig imødekommende mod Bestræbelser fra Lodseierens Side for at faae de overordentlig uheldige Forhold med Hensyn til Vandstanden i Arresø ændrede. Det er altsaa ikke nogen Opfordring til Staten om at komme med et Lovforslag, men blot en Opfordring til Staten som Lodseier om, naar det viser sig, at der fra de andre Lodseieres Side gjøres Bestræbelser for at ændre Ulemperne ved Arresøen, at stille sig imødekommende som Medlodseier der ved Søen. Selve de uheldige Forhold ved Arresøen, Privilegiernes Indflydelse paa Vandstandens mod agronomiske Interesser stridende Høide, ere saa bekjendte her i Thinget og saa ofte drøftede, at jeg neppe behøver at komme ind derpaa. Enhver, der er bekjendt med disse Forhold, ikke blot her fra Rigsdagen, men ogsaa fra de mange Artikler, der ere skrevne om denne Ting, vil ikke være uvidende om, at Vandstandens Høide ved Arresøen spiller en stor